

Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2021 r. – Swissgrid / Komisja**(Sprawa T-127/21)**

(2021/C 189/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Swissgrid AG (Aarau, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci P. De Baere, P. L'Ecluse, K. T'Syen i V. Lefever)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji zawartej w piśmie z dnia 17 grudnia 2020 r., w którym informuje ona operatorów systemów przesyłowych (OSP), że strona skarżąca nie kwalifikuje się do uczestnictwa w europejskich platformach wymiany produktów standardowych dla energii bilansującej, w tym w Trans European Replacement Reserves Exchange (TERRE) i nakazuje OSP TERRE wykluczenie skarżącej z platformy TERRE najpóźniej do dnia 1 marca 2020 r. W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczy błędnego zastosowania w zaskarżonej decyzji art. 1 ust. 6 rozporządzenia Komisji (UE) 2017/2195 z dnia 23 listopada 2017 r. (¹)
 - zaskarżona decyzja narusza art. 1 ust. 6 rozporządzenia 2017/2195 w zakresie, w jakim stwierdza, że aby wnioskodawca mógł uczestniczyć w europejskich platformach wymiany produktów standardowych dla energii bilansującej, jego udział powinien być „konieczny” do rozwiązania problemu bezpieczeństwa systemu wynikającego z nieplanowanych fizycznych przepływów mocy, podczas gdy właściwym kryterium jest to, czy wykluczenie Szwajcarii „może prowadzić do nieplanowanych fizycznych przepływów mocy przez Szwajcarię zagrażających bezpieczeństwu systemu w regionie”.
 - Zaskarżona decyzja narusza art. 1 ust. 6 rozporządzenia (UE) 2017/2195, ponieważ odczytuje alternatywne warunki z art. 1 ust. 6 rozporządzenia (UE) 2017/2195 jako warunki kumulatywne.
2. Zarzut drugi, dotyczy błędnego zastosowania w zaskarżonej decyzji art. 1 ust. 7 rozporządzenia (UE) 2017/2195
 - Zaskarżona decyzja narusza art. 1 ust. 7 rozporządzenia (UE) 2017/2195, ponieważ odczytuje art. 1 ust. 7 zdanie drugie rozporządzenia (UE) 2017/2195 jako wymagający zawarcia umowy międzyrządowej o współpracy w dziedzinie energii elektrycznej z UE w rozumieniu pierwszego warunku alternatywnego z art. 1 ust. 6 rozporządzenia (UE) 2017/2195;
 - Zaskarżona decyzja narusza art. 1 ust. 7 rozporządzenia (UE) 2017/2195, ponieważ nie jest właściwie oparta na opiniach wydanych przez ACER oraz przez wszystkich operatorów systemów przesyłowych (OSP).
3. Zarzut trzeci, dotyczy tego, że zaskarżona decyzja narusza art. 41 ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz prawo strony skarżącej do obrony, ponieważ Komisja Europejska nie rozpatrzyła argumentów podniesionych przez stronę skarżącą w pismach skierowanych do Komisji Europejskiej z dnia 29 września 2020 r. i z dnia 8 grudnia 2020 r. oraz nie odpowiedziała na nie.

4. Zarzut czwarty, dotyczy tego, że zaskarżona decyzja narusza art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 296 TFUE, ponieważ (i) nie zawiera odpowiedniego uzasadnienia decyzji Komisji Europejskiej o nieuwzględnieniu a) argumentów przedstawionych przez stronę skarżącą w pismach do Komisji Europejskiej z dnia 29 września 2020 r. i z dnia 8 grudnia 2020 r., b) opinii wszystkich OSP i c) opinii ACER; oraz (ii) zawiera wewnętrznym sprzeczne i niewystarczające uzasadnienie.

(¹) Rozporządzenie Komisji (UE) 2017/2195 z dnia 23 listopada 2017 r. ustanawiające wytyczne dotyczące bilansowania (Tekst mający znaczenie dla EOG.) (Dz.U. 2017 L 312, s. 6–53)

Skarga wniesiona w dniu 19 marca 2021 r. – Saure / Komisja

(Sprawa T-151/21)

(2021/C 189/21)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Hans-Wilhelm Saure (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: C. Partsch, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności odmowy udzielenia przez Komisję wglądu, o który skarżący wniósł do dokumentów Komisji z dnia 27 stycznia 2021 r. poprzez sporządzenie kopii całości komunikacji Komisji

a) z firmą BioNTech SE,

b) z urzędem kanclerskim Niemiec na temat firmy BioNTech SE i jej produktów,

c) z federalnym ministrem zdrowia Niemiec na temat zakupu szczepionek służących zwalczaniu pandemii koronawirusa,

w każdym wypadku od dnia 1 kwietnia 2020 r., a w szczególności odnośnie do ilości szczepionek oferowanych przez BioNTech i ich terminów dostawy;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: skarżącemu przysługuje prawo dostępu do spornych dokumentów Komisji Europejskiej zgodnie z art. 2 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 (¹).

2. Zarzut drugi: art. 4 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 nie sprzeciwia się prawu dostępu do spornych informacji. Ujawnienie informacji nie narusza interesów handlowych jakiejkolwiek osoby fizycznej lub prawnej. Żądane informacje nie zawierają tajemnic przedsiębiorstwa w rozumieniu dyrektywy (UE) 2016/943 (²).